

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 520

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ΄.

Τηλ. 628.280

15 Ἰουνίου 1967 (Π.Ο.Η)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Τὴν πανσεβάσμιον καὶ ἱεράν δυάδα τῶν Πρωτοκορυφαίων καὶ Ἀγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου προβάλλει τὴν 29ην Ἰουνίου ἐνώπιον ἡμῶν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Τοὺς δύο τούτους ἐνθουσιώδεις καὶ φλογερούς λαμπαδηφόρους τοῦ χριστιανικοῦ φωτός, τοὺς συνεργάτας τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἡ μνήμη ἀθάνατος καὶ ἡ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανοῖς δόξα ἀφθίτος.

Ὁλόκληρος ἡ οἰκουμένη βροντοφωνεῖ καὶ διασαλπίζει τὰ κατορθώματα καὶ τοὺς ὑπερανθρώπους ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀγῶνάς των. Πᾶσα γῆ καὶ χώρα εἶναι μάρτυς καὶ κῆρυξ τῶν ἀτρύτων μόχθων καὶ ιδρώτων των διὰ τὴν διάδοσιν τῶν Εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν. Δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς, πὼς καὶ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι καὶ γνήσιοι φίλοι τοῦ Σωτῆρος εἰργάσθησαν ὑπερανθρώπως διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐθουσιάσθησαν χάριν τοῦ ιδεώδους αὐτοῦ. Μεταξὺ ὧν τῶν ἐπιλέκτων μελῶν τοῦ δωδεκαμελοῦς ἐπιτελείου τοῦ Χριστοῦ ἰδιαίζουσιν θέσιν κα-

τέχει ἡ σεπτὴ καὶ ἁγία ξυνωρίς τῶν ἐκλεκτῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Οἱ δύο οὗτοι πνευματέμφοροι καὶ θεοτίμητοι ἄνδρες ὑπὲρ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους ἐκοπίασαν, ὡς ὑπόπτεροι ἀετοὶ τὴν Οἰκουμένην διεσχέλισαν, τῆς θεοφανείας τὰ εὐαγγέλια εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη διεσάλπισαν καὶ θαυμαστοὶ σκαπανεῖς τῆς ἀλλαγῆς καὶ πνευματικῆς ἀνακαινίσεως τοῦ κόσμου ἀνεδείχθησαν.

Ὅ,τι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχουν οἱ μεγαλύτεροι κατακτηταὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, τοῦτο οἱ δύο οὗτοι ὁπαδοὶ καὶ φίλοι τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ εἰρηνικώτερα μέσα κατώρθωσαν. Τὸ κυριώτερον πιστοποιητικὸν τῆς προελεύσεώς των ἦτο ἡ ἀγιότης τοῦ βίου των, ἡ βασικὴ προϋπόθεσις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου των ἦτο ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ αὐτοθυσία των. «Ὁ ὃ δὲν οἴκοθεν εἶχον ἐπαγωγὸν οἱ Ἀπόστολοι, οὐ λόγον, οὐ περιφάνειαν, οὐ πλοῦτον, οὐ πόλιν, οὐκ ἔθνος, οὐ γένος, οὐκ ἐπιτήδευμα, οὐ δόξαν, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν, ἀλλὰ πάντα τὰ ἐναντία, ἰδιωτεῖαν, εὐτέλειαν, πενίαν, μῖσος,

ἀπέχθειαν», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ ἄθλοι, τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων δὲν προήρχοντο ἐκ κοσμικῆς τινος ἰσχύος ἢ ἀξιώματος, ἢ πλούτου ἢ μορφώσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἐν γνώσει τῶν κινδύνων, τῶν ἀντιξοοτήτων, τῶν ἀνυπερβλήτων πολλάκις ἐμποδίων καὶ τῶν ἀπηνῶν διωγμῶν, οἱ δύο πρωτοκορυφαῖοι ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος ἀνέλαβον ἔργον δυσχερές, ὅπερ, ἡ «δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ ἐν ἀσθενείαις τελειούμενη» καὶ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις καὶ προθυμία των καθίστα εὐχερές καὶ ἐπιτευκτόν.

ὑπὸ θάμβους συνέχεται τις καὶ ὑπὸ δέους ἱεροῦ καταλαμβάνεται σκεπτόμενος, πῶς οἱ δύο οὗτοι Ἀπόστολοι ἐγεώργησαν διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀρότρου Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, ἐπέτυχον τὴν τῶν ἐθνῶν χριστοπρεπῆ ἀναμόρφωσιν καὶ κατέστησαν ἱεροφάνται τῆς μεταλαμπαδεύσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Θεανθρώπου εἰς πάντα τὰ ἔθνη καὶ εἰς πάσας τὰς ἐποχάς. Καὶ δὲν εἶναι τι παράδοξον αἱ τῶν Ἀποστόλων ἐπιτυχίαι, καθόσον οὗτοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλήθησαν εἰς τὴν ἀποστολικὴν αὐτὴν διακονίαν, καθὼς τοῦτο περιτράνωσ μαρτυρεῖται εἰς τὰς Ἀγίας Γραφάς. «Τεθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναι σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς», εἶχεν προείπει ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Οὐρανοβάμονα Παῦλον, «Σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ᾄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», εἶχεν προμηνύσει ἐπίσης ὁ Θεῖος Διδάσκαλος εἰς τὸν ἔνθουν καὶ ζηλωτὴν μαθητὴν Πέτρον.

Οὐρανόθεν κληθέντες, ἄρα, οἱ θεοφόροι καὶ θεοπρόβλητοι οὗτοι ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας καὶ πνευματικῆς ἀναγεννήσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, ἡδυνήθησαν νὰ μεταβάλουν τὴν ὄψιν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ νὰ ἀνακαινίσουν καὶ ἀναμορφώσουν τὸν ἀρχαῖον κόσμον τῆς πλάνης καὶ τῆς βαρβαρότητος.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμαὶς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	1

«Τί γάρ Πέτρου μεῖζον; τί δὲ Παύλου ἴσον; οἵτινες τῷ ἔργῳ καὶ τῷ λόγῳ, πᾶσαν τὴν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς κτίσιν ἐνίκησαν· οἱ τῷ πηλῷ τοῦ σώματος συμπεπλεγμένοι, καὶ ἀμείνους Ἀγγέλων εὐρεθέντες· τί γάρ ἐροῦμεν πρὸς τοὺς διδασκάλους τῆς ἄνω καὶ τῆς κάτω κτίσεως;», ἀναφωνεῖ μετὰ θαυμασμοῦ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ θαυμάζωμεν καὶ νὰ ἐγκωμιάζωμεν τοὺς ταχυπτέρυγας αὐτοὺς αἰτούς, οἵτινες ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων μετέφερον τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μετελαμπάδευσαν εἰς πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Δὲν μᾶς ὠφελεῖ νὰ ἀναγνωρίζωμεν μόνον, ὅτι οἱ οὐρανοδρόμοι οὗτοι Ἀπόστολοι ἔφερον τὸ μήνυμα τοῦ λυτρωμοῦ εἰς τὰ ἔθνη καὶ ὅτι ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος εἶναι ὁ πνευματικὸς ἀρχηγός, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιτακτικὴ προβάλλει ἡ ὑποχρέωσις νὰ μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμά των καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰ βήματά των.

Φόρον ἀπείρου εὐγνωμοσύνης ἅς ἐναποθέσωμεν πρὸ τῶν Πανενδόξων καὶ Πανευφύμων ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἐτήσιον αὐτῶν μνήμην, ἀνθ' ὧν ἔπραξαν διὰ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν καὶ σωτηρίαν ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἰδιαίτέρως ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἐφελκυσώμεν τὰς δαφιλεῖς καὶ πλουσίας εὐλογίας των ἐφ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὰς θερμὰς μεσιτείας των πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ εἰρήνευσιν τῆς ταλαιπώρου καὶ τεταραγμένης ἀνθρωπότητος.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Αἱ δυσκολίαι τοῦ κηρύγματος

Τὸ κήρυγμα εἶναι ἀπαραίτητον πρὸς μετάνοιαν, ἐπιστροφήν, οἰκοδομήν, παράνλησιν, πάντα δὲ ταῦτα ὀφείλουσι νὰ κατατείνουσι ὡς εἰς τελικὸν σκοπὸν, εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τούτου καταφαίνεται, ὅτι ἐκάστωτε ποικίλλει τὸ περιεχόμενον τοῦ κηρύγματος. Ἄν εἰς ταῦτα προστεθῇ, ὅτι ποικίλον εἶναι καὶ τὸ πλήρωμα πρὸς ὃ ἀπευθυνόμεθα, ἀποτελούμενον ἐκ νέων καὶ γερόντων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, πλουσίων καὶ πτωχῶν, μορφωμένων καὶ ἀπαιδευτῶν, εὐσεβῶν καὶ ἀδιαφθῶν, ποικίλαι δὲ καὶ αἱ περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας κηρύττει τις δύναται νὰ συναγάγῃ τὰς δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι συνοδεύουσι τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ λόγου. Τὰς δυσκολίας ταύτας τὰς ἀφορώσας τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὅποια κηρύττει τις, καὶ τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας κηρύττει ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ ἱερεὺς, ἂν ἐπιθυμῇ νὰ εὐδοκησῇ τὸ κήρυγμα αὐτοῦ. Διασαφηνίζομεν τ' ἀνωτέρω διὰ παραδειγμάτων.

Πρόκειται λ.χ. νὰ κηρύξῃ τις ἐν Ναυῇ ἐνορίας ἀγροτικῆς ἢ ἐργατικῆς, ἢ πρὸς ἀπλῶν τὸ περιβάλλον, ἀπλᾶστοι καὶ ἀμόρφωτοι καὶ οἱ πιστοί. Ἄν ὁ ἱεροκήρυξ χρησιμοποιοῦσιν γλῶσσαν ὑψηλὴν, παμπώδη, καὶ ἰδέας ὑψηλὰς ξένας καὶ ἀπροσίτους εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν ἀκροατῶν τοῦ ἱκανότητά, αἱ λέξεις καὶ τὰ νοήματα καὶ τὰ ἄλλα ἐπιχειρήματα θὰ ἔπαιον ὡς σφαῖραι ἀστοχοῦσαι τοῦ σκοποῦ αὐτῶν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τοῦ ἀδιαφοροῦντος, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ χαλαρῶν καὶ ὑπόκριντοντος ἀκροατηρίου, ὅπερ μετ' ἀνακουφίσεως θὰ ἴδῃ τὸν ἱεροκήρυκα καταρχόμενον τοῦ ἔργου. Προσκαλεῖται τοῦναντίον νὰ κηρύξῃ τις ἐνώπιον ἀνθρώπων προηγημένων εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ χρησιμοποιοῦσιν φρασεολογίαν καὶ εἰκόνας καὶ νοήματα προϋποθέτοντα ἀκροατὰς ἔχοντας ἀνάγκην νὰ διδαχθῶν τὰ στοιχεῖα τῆς θρησκείας καὶ μὴ δυναμένους νὰ ἀρθῶν ὑπεράνω τῆς συνήθους καὶ τετριμμένης ὁμιλίας. Ἡ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ὁμιλήσῃ τις πρὸς νέους καὶ παιδιὰ μετὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος θηλάσαντας τὴν θεοσέβειαν καὶ πίστιν ἀπλῆν καὶ ὑπερίστροφον, καὶ ἀρχόμενος τῆς ὁμιλίας τοῦ ἀναπτύσσει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν μὴ πιστευόντων εἰς Θεὸν προσωπικόν, καὶ ἀρνούμενων τὴν ἱστορικότητα τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ, ἵνα μετὰ ταῦτα βομβαρδίσῃ τοὺς δι' ἐπιχειρημάτων διατεταγμένων ἐπιστημονικῶς καὶ συλλογισμῶν πολυπλόκων, δυσκόλως παρακολουθούμενων. Ἡ προσκαλεῖται τις νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον ἀκροατηρίου ἐκλεκτοῦ καὶ καταφρονῶν αὐτοῦ, πλὴν ταυταχρόνως καὶ τοῦ γόητρου τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἐκπροσωπεῖ καὶ τῆς ἰδίας ὑπολήψεως, ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ, ἵνα λαλήσῃ ἐπὶ τῇ εἰσεὶ προχείρου σημειώματος φύρδην μίγδην ἐρριμμένων ἐννοιῶν καὶ φράσεων οὐδεμίαν συνοχήν καὶ ἀλληλογίαν ἔχουσιν. Ἡ ἐμφανίζεται ἐνώπιον πεινῶντος καὶ διψῶντος τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πληρώματος καὶ ἀντὶ νὰ σκορπίσῃ διὰ ταπεινοῦ καὶ μελιχίου τρόπου τὴν εἰρήνην καὶ ψυχικὴν ἀνακούφισιν, γρονθοκοπεῖ τὸν αἶρα, φωνασκεῖ, κινεῖται ἀενάως καὶ μυρίας ἄλλας θεατρικὰς ἀσασθάλιας διαπράττει. Εἰς ὅλας αὐτὰς καὶ τοιαύτας παραπληθείας περιπτώσεις τὸ κήρυγμα, ἐφ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ οὕτως κηρύττοντος ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του καὶ ἂν δὲ πού καὶ πού ὑπάρχουν τινές, οἱ ὁποῖοι φαίνονται, ὅτι ἐπηρεάζονται ἐκ τούτου, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσιν φωτιστικὴν Θεῖαν Χάριν, τῆς ὁποίας ἡ πανσθενουργὸς δύναμις τελειοῦται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀσθενείᾳ.

Τούτων ἕνεκα τῶν δυσκολιῶν, αἵτινες συνοδεύουσι πάντοτε τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ λόγου, ὁ λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλει μετὰ προσοχῆς καὶ κατάρτιστος ὅσον ἔνεστι ἀρίστου καὶ γνώσεως τῶν ἀναγκῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ποηνομένων καὶ συμπαιδείας πρὸς τὰς ἐνδεχομένας ἀτελείας τῶν ὧ' ἀναλαμβάνει τοῦτο.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ μὴ σπαταλᾷ τὸν καιρὸν τοῦ εἶναι ὥσως μία ἀπὸ τὰς δυσκολιώτερας ἀρετάς.

Ἡμέρα καλῶς χρησιμοποιηθεῖσα, εἶναι πηγὴ εὐχαριστήσεως. Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς διαρκῶς ἀπασχολημένος καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἐρωτᾷ «Τί νὰ κάμω»; εἶναι τὸ μυστικόν τῆς μεγάλης ἀγαθότητος καὶ εὐτυχίας.

Ἀρχισε λοιπὸν τὴν ἐργασίαν σου μετ' προθυμίαν, ἐνέργει μετ' ἀποφασιστικότητά, ἔσο καρτερικός· ἐάν σὲ διακόβουν, μὴ ταράττεσαι, ἀλλ' ἐπανάλαβε τὸ ἔργον σου ἡρμῶς καὶ τελείωσέ το μετ' προσοχὴν· ἰδοὺ τὰ χαρκτηριστικὰ ἐναρέτου ψυχῆς.

✱

Ἡ χαρὰ δὲν εἶναι ἐλαφρότης, ἀστειὸν πνεῦμα ἢ χαριεντολογία... Ἡ χαρὰ εἶναι διαρκὴς γαλήνη.

Διὰ μέσου διανοῦς ἀμισφαίρας πάντοτε ἡμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὸν οὐρανόν· φαίνεται τόσο καθαρός.

Αἰθέριος οὐρανὸς εἶναι πάντοτε καθαρός... δυνατόν συννεφεῖ νὰ τὸν διασχίσουν, ἀλλὰ δὲν τὸν λερώνουν.

Τὸ Θεῖον συμβαίνει καὶ μετ' τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία ἐνωρὶς τὸ πρῶτον εἰς ἀπλὴν προσευχὴν διανοίγεται διὰ νὰ δεχθῇ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν γαλήνην τοῦ Θεοῦ.

✱

Ἡ χαρὰ εἰς τὴν ψυχὴν μᾶς ὁμοιάζει μετ' τὸν μόχλον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεγείρομεν τὰ θάρη, πού χωρὶς τὴν βοήθειάν του, ἤθελον μᾶς κατασυντρίψει.

Κάποιος ἐργατικὸς ἔλεγε : «Ἐάν ἔπαυα νὰ τραγουδῶ, θὰ ἦμιον ἐντελὲς ἀνίκανος διὰ τὴν ἐργασίαν μου».

Ψάλλε λοιπὸν καὶ σὺ πάντοτε· ὅς φάλλη ἡ καρδία σου· ἔπος κατὰ τὰ πρῶτα — τὰ παιδικὰ τῆς — χρόνια.

Ἡ ἐπὶ τῆς καρδίας, ἡ ὁποία ὥσως δὲν ἐγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖλη, ἀλλ' ἀντηχεῖ φηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶναι : «Ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶμαι!»

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

(Μέρος 29ον)

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Δὲν ὑπάρχει ὥρα πλέον εὐλογημένη, εἰς τὸν ἀνθρώπινον εἶον ἀπὸ ἑκείνην, καθ' ἣν ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἔργον Του. Ἄλλοτε τὸν καλεῖ εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον «τῆς ἀλυσίας τῶν ἀνθρώπων», ἄλλοτε εἰς τὴν ὑπερκόσμιον καὶ ἀγγελολομήνιον Μοναστικὴν βιοτήν καὶ ἄλλοτε εἰς ἀποστολὰς καὶ ἔργα, δι' ὧν Ἐκείνος προβλέπει, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος σφύζεται ψυχικῶς καὶ ἄλλους καθοδηγεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀγιότητος.

Καὶ ἡ ὥρα αὕτη ἔρχεται ἡ ὥς «τὸ δράμα τῆς Δαμασκῆς» δι' ἀπ' εὐθείας ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ ἢ ὥς «αὐρα πνοῆς λεπτοτάτης» κατὰ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐνωσιν τῆς ψυχῆς μετὰ τὸν Θεὸν ἢ ὥς ἐπενέργεια τῆς Χάριτος κατὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ Θείου Λόγου ἢ τὴν μελέτην πνευματικῶν βιβλίων ἢ ὥς κλησὶς διὰ τῶν ὁργάνων τοῦ Θεοῦ, τῶν θεοφιλῶν τουτέστιν καὶ κατὰ Χριστὸν ζώντων ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος προικισθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ τὴν λογικὴν, ἐνδέχεται νὰ ἀποδεχθῇ ἢ ὅχι τὴν κλησὶν ταύτην τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὥραν τῆς Χάριτος εἰς ζώην τῆς χάριτος ἢ τὸ ἀντίθετον.

Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Εἰ ὁ Σατανᾶς μέτρω ἐπαφίεται,

ἢ ὥς θέλει πολεμεῖ;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Αὐτοῦ ἡ ὁρμὴ οὐ μόνον εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς εἰδωλολάτρους, καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. εἰ οὖν παρεχωρεῖτο ὥς θέλει πολεμεῖν, πάντας ἂν ἠφάνισε. διὰ τί; ὅτι τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ τὸ θέλημα τοῦτό ἐστιν. ὥσπερ δὲ ὁ κεραμεὺς βάλλει τὰ σκεύη, καὶ μέτρω ὑποκαίει τὴν κόμην, οὐ πλέον, ἵνα μὴ ὑπτιθένηται ὑπὲρ τὸ δέον σφάγη· οὐκ ἔλαττον, ἵνα μὴ ἐνωμα ὄντα ἀπολήγῃ. καὶ εἰ ὁ ἀργυροκόπος, καὶ χρυσόχος μέτρω βάλλει τὸ πῦρ. ἐάν γοῦν πλεονάσῃ τὸ πῦρ, λύεται ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς, καὶ δευδαροῦται καὶ ἀπόλλυνται. καὶ εἰ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς οὐδὲν ἐπιμετρεῖν τὰ ἑαρή τῇ κτήνῃ καὶ τῇ καμήλῃ ἢ ἄλλῃ τινι τῶν ζώων, ὥς δύναται κατ' ἀναλογίαν τὰ ἑαρή βαστάσαι· πόσω μᾶλλον ὁ Θεός, ὃς οἶδε τὰ σκότη τῶν ἀνθρώπων, οὗτος ἐπαφίησιν καὶ τὴν ἐναντίαν δύναμιν διαφώρει; ὥσπερ δὲ μία οὖσα ἡ γῆ, ἡ μὲν ἐστὶ ταραχώδης, ἡ δὲ λιπόλεως, καὶ ἄλλη μὲν ἐπιτηδεύει εἰς φυτεῖαν ἀμπελῶνος, ἄλλη δὲ εἰς σπόρον σίτου καὶ κριθῶν· οὕτως εἰσὶ διάφοροι καὶ αὗται τῶν καρδιῶν καὶ τῶν προαιρέσεων τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ τὰ χαρίσματα ἀνωθεν ἐπιδίδονται· ὧ μὲν δίδεται διακονία λόγου, ὧ δὲ διάκρισις, ἄλλῃ χαρίσματα ἱαμάτων· οἶδε γοῦν ὁ Θεός, πῶς τίς δύναται οἰκονομεῖσαι, καὶ οὕτως ἐπιδίδωσι τὰ χαρίσματα διάφορα, ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς πολέμους, μέτρω τινι, ὥς δύναται ὑποδέξασθαι καὶ ὑπομεῖναι, οὕτως ἐπαφίεται αὐτοῖς ἢ ἐναντία δύναμις.

Ὁ Θεὸς ἔχων πάσας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀγαθὰς ιδιότητας εἰς τέλειον βαθμὸν καὶ μετ' αὐτῶν καὶ τὴν «ἀρετὴν τῆς δικαιοσύνης» παρέχει τοιαύτην ὥραν χάριτος εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, καθότι «Θέλει πάντα ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ἐξαρτᾶται, συνεπῶς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὸ νὰ ἀποδεχθῇ ἢ ὅχι τὴν ὥραν ταύτην τῆς χάριτος καὶ τὴν μεταβάλλῃ καὶ καταστήσῃ πηγὴν εὐλογίας καὶ χαρᾶς οὐρανοῦ δι' ὅλον τὸν εἶον. Ὁ Θεός οὐδένα διάζει, εἰ καὶ πάντας καλεῖ λέγων: «δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος εἰμι καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἔλαφρόν ἐστιν».

Τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποδέχεται τὴν ὥραν τῆς χάριτος, ἀγωνίζεται νὰ ἐστερνισθῇ τὴν Θεῖαν Χάριν καὶ νὰ τὴν ἐγκαθιδρύσῃ μονίμως ἐν ἑαυτῷ, ἀποτελεῖ θέμα τῆς ἐλευθέρου γνώμης καὶ προαιρέσεως.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐπὶ τοῦ ὡς ἀνω θέματος τῆς κλήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ λέγει: «Εἰ ἡ κλησὶς ἤρκει μόνον, τίνος ἐνεκεν οὐ πάντες ἐσώθησαν; οὐχ ἡ κλησὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ πρόθεσις τῶν καλοῦμένων εἰργάσατο τὴν σωτηρίαν· οὐ γὰρ ἠναγκασμένη ἐγένετο ἡ κλησὶς, οὐδὲ βεβαιασμένη· πάντες γοῦν ἐκλήθησαν, ἀλλ' οὐ πάντες ὑπῆκουσαν».

Ἄς μὴ προφασίζηται, ὅθεν, οὐδεὶς προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, ὅτι δὲν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι δὲν εἶχεν τοιαύτας ὥρας τῆς χάριτος εἰς τὴν ζώην του, διότι ὁ Θεός, ὥς προείπομεν, πάντας καλεῖ μὴ ἐιάζων οὐδένα. Καὶ ὁ ἀγαθὸς λογισμὸς περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἀθανάτου ἡμῶν ψυχῆς δὲν ἀποτελεῖ ἡ μίαν φωνὴν τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν προτρέπουσαν πρὸς σωτηρίαν, πρὸς τελειότητα, πρὸς ἀγιασμόν.

Ἄς ἐκματαλευθώμεν καὶ ἃς οἰκαιοποιηθώμεν τὰς ὥρας ταύτας τῆς χάριτος, ἐάν ποθῶμεν τὴν ψυχικὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἔχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ περίφημον ἔκείνο: «νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτι ἐπιστεύσαμεν» καὶ τὸ «ἰδοὺ νῦν καιρὸς· ἐὺ πρός δεξιὰς· ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας», προσπαθοῦντες νὰ φανώμεν ἀντάξιοι τῆς ὑψηλῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ, ἥτις καλεῖ ἡμᾶς πρὸς σωτηρίαν, πνευματικὴν ζώην καὶ ἀγίαν ἐν Χριστῷ βιοτήν!

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΥ ΧΑΛΛΕΪ ΚΑΙ Ο ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΕΤΩΝ

Μέρος 4ον

Ὅταν οἱ ἀστρονόμοι καθόρισαν ἀπὸ ἐτῶν τὴν ἐγγύτατα πρὸς τὴν γῆν διέλευσιν τοῦ κομήτου Χάλλεϋ καὶ τὴν πιθανὴν σύγκρουσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν γῆν διὰ τὴν 29ην Ἰανουαρίου 1910, οἱ χιλιασταὶ διεκήρυξαν εἰς ὅλην τὴν γῆν, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Κύριος καὶ ἐφόρεσαν λευκοὺς χιτῶνας εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην ὅπου εἶναι τὸ κέντρον τῶν καὶ ἀνέμενον ὑπαίθριοι τὴν νύκτα τῆς 29ης Ἰανουαρίου μὲ φόβερὸν ψύχος νὰ ὑποδεχθῶν τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος προλαμβάνων τὰς καταστροφὰς ἐκ τῆς συγκρούσεως τῆς γῆς μετὰ τοῦ κομήτου, θὰ ἐσωῇ τοὺς ἐκλεκτοὺς του, τοὺς Σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ νὰ συμβασιλεύσουν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ χίλια ἔτη μὲ εὐτυχίαν, μὲ ἀθανασίαν καὶ μὲ εἰρήνην. Ἀλλ' ἤλθε καὶ παρήλθεν ὁ κομήτης χωρὶς τινὰ καταστροφὴν καὶ ἐπέστρεψαν οἱ λευκοχιτῶνες εἰς τὰς κατοικίας των διὰ νὰ ὀρίσουν ἀμέσως ὡς ἀρχὴν τῆς εὐτυχοῦς χιλιετοῦς βασιλείας τὸ ἔτος 1914. Ἀλλὰ ποῖο ἦτο ἡ εἰρωνεία, ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὑπῆρξεν ἀρχὴ τῆς καιροδαμονίας τῆς ἀνθρωπότητος μὲ τὴν κήρυξιν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου καὶ εἴτα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως καὶ δυστυχίας διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ὁ νέος Πόλεμος μὲ ὅλας τὰς καταστροφὰς, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν τὸσον δέθρια εἰς ὅλα τὰ κράτη μὲ τὸν φόβον καὶ ἄλλου κατὰ πολὺ καταστρεπτικωτέρου τῶν προηγηθέντων; Ἀλλὰ μήπως ἀπηλπίσθησαν οἱ μάρτυρες τοῦ Γιεχωβά. Ἀπὸ τῆς Σκοπίας τοῦ Πύργου τῶν θάλασσων ἀνατέλλοντα τὰ ἔτη τῆς εὐτυχίας καὶ καθορίζουν κατὰ σειρὰν τὸ 1918 εἴτα τὸ 1921 καὶ τὴν 1ην Φεβρουαρίου τοῦ 1925, διέρχονται τὰς ὁδοὺς τῆς Ν. Ὑόρκης ἐνδεδυμένοι τὰ σάβανά των διὰ νὰ μεταβῶν εἰς τὴν ὑπόδοχὴν τοῦ ἐπὶ γῆς ἐρχομένου ἐπιγεῖου βασιλέως τῆς εὐτυχίας των, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ καὶ ἄλλων Προφητῶν τῆς Π. Δ., οἱ ὁποῖοι αὐτοὶ μόνοι κατ' αὐτοὺς θὰ ἀναστήθωσιν διὰ νὰ βασιλεύσουν μετὰ τῶν μαρτύρων τοῦ Γιεχωβά ἐπὶ χίλια ἔτη.

Ὁ χιλιασμός εἶναι ἀναβίωσις τῶν ἀρχαίων Ἰουδαϊκῶν προσδοκιῶν

Πόσον ἐβραϊσμοῦ ὕλιστικου ὅξουν αἱ ἰδέαι αὐταί, ὥστε νὰ εἶναι αἱ θάσεις τὴς διαστροφῆς τῆς Γραφῆς καὶ μάλιστα τῆς Κ. Διαθήκης, τὴν ὁποίαν κρατοῦν οἱ ἐβραῖοι αὐτοὶ καὶ φαινομενικοὶ χριστιανοί, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ ἀπατοῦν τοὺς χριστιανούς, ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι χριστιανοί, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ ἄρουν τὴν σημασίαν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ταπεινῇ αὐτοῦ μορφῇ ὡς πιστευόμεν οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοί, διὰ

νὰ τονίσουν αὐτὴν τὴν μέλλουσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐλευσίαν του, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ προφητευθεῖσα δῆθεν ὑπὸ τῶν προφητῶν;

Σατανικὸν σύστημα ὡς ὑπῆρξαν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, μὲ θρησκευτικὸν μὲν χαρακτήρα ἱεροτελεστικὸν ἢ μασονία, μὲ πολιτικοοικονομικὸν ὁ μαρξισμὸς καὶ μὲ μορφωτικὸν ὁ ἐγανυλοπαιδισμὸς, ὑπῆρξαν ἐβραϊκαὶ ἐπινοήσεις διὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τὸ ὁποῖον, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἐν Βηθλεὲμ καὶ καταδιώξας αὐτὸν μέχρι τοῦ Σταυροῦ διὰ τῶν Ἑβραίων ἀρχόντων, καταδιώκει τὴν Ἐκκλησίαν Του ἀπὸ τοῦ Κηρίνθου μέχρι τοῦ Βολταίρου, τοῦ Ρώσελ, τοῦ Μάρξ καὶ ἄλλων πολλῶν τέκνων τοῦ παλαιοῦ Ἰσραὴλ τοῦ ἀποδοκιμασθέντος διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου.

Ἐρώτησις

Ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία μεταμορφοῦται εἰς Ἀγγελον φωτός καὶ παρομοία τῆς χάριτος ἐστὶ, πῶς ἀννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὰς μεθοδίας τοῦ διαθόλου, καὶ πῶς δέξεται καὶ διακρίνῃ τὰ τῆς χάριτος;

Ἀπάντησις

Τὰ τῆς χάριτος, χαρὰν ἔχει, εἰρήνην ἔχει, ἀγάπην ἔχει, ἀλήθειαν ἔχει. Αὕτη ἡ ἀλήθεια ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπον ἀλήθειαν ἐπιζητεῖν. Τὰ δὲ τῆς ἁμαρτίας εἶδη, ἐστὶ τετραραγμένα, καὶ οὐκ ἔχει ἀγάπην καὶ χαρὰν πρὸς τὸν Θεόν. Ὡς περ γὰρ ἐστὶν ἡ πικρὴ ὁμοία τῆς θρίδακος, τὸ μὲν ἐν γλυκί, τὸ δὲ ἐν πικρῶν. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ χάριτι ἐστὶν ὁμοία ἀληθείας, καὶ ἐστὶν αὕτη ἡ ὑπόστασις τῆς ἀληθείας. Οἷόν ἐστιν ἡ αὐγὴ τοῦ ἡλίου καὶ αὐτὸς ὁ κύκλος, καὶ ἄλλως ἡ αὐγὴ φαίνει καὶ ἄλλως, ἄλλως τὸ φῶς ἀποκείμενον ἐν τῇ κύκλῳ. Ἔστι λύχνος ἅπτων εἰς οἶκον, ἄλλη ἐστὶν ἡ αὐγὴ ἡ πανταχοῦ λάμπουσα, καὶ ἄλλο ἐστὶ τὸ φῶς τὸ ἐν αὐτῇ τῇ λύχνῳ λαμπρότερον καὶ φαεινότερον. Οὕτως ἐστὶ τινὰ τῆς χάριτος, ὅτε μακρόθεν αὐτοῦ ὡς ὁράσεις τινὰς βλέπει ὁ ἄνθρωπος, καὶ χαίρει εἰς αὐτὰς τὰς ὁράσεις. Καὶ ἐστὶν ἄλλος ὅτε εὐσέρχεται εἰς αὐτὸν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, καὶ κατέχει αὐτοῦ τὰ μέλη καὶ τὴν καρδίαν, καὶ αἰχμαλωτίζει τὸν νοῦν εἰς ἀγάπην Θεοῦ, ὅτε τὸν Πέτρον ἐκράτησαν, καὶ ἔβαλον εἰς φυλακὴν, ὡς ὁ ἦν ἐγκλεισμένος, ἤλθεν Ἀγγελος καὶ ἔρριψε τὰ δεσμά αὐτοῦ καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν, καὶ αὐτὸς ὥς περ ἐν ἐκστάσει ὦν, ἐνόμιζεν ὄραμα εἶναι.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΟΥΝΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΚΡΙΜΑΤΩΝ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἡ πτώσις τοῦ ὑποκριτοῦ

Πολλάκις οἱ πειρασμοὶ καὶ αἱ δοκιμασίαι τοῦ βίου ἔκαμαν ἐνάρκτους ἀνθρώπους νὰ πέσουν. Καὶ τότε οἱ πολυπραγμονοῦντες διὰ τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ λέγουν· διατί ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε πειρασμοὺς ἀνωτέρους τῶν δυνάμεων ἀγαθῶν ἀνδρῶν καὶ τοὺς ἀφῆκε νὰ νικηθῶν ἀπὸ αὐτοὺς; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δύσκολος. Ἐν πρώτοις, ποῖος γνωρίζει τίνας εἶναι πραγματικῶς ἐνάρκτοι; Μόνος ἐκεῖνος, ὅστις ἐπλάσε τὴν καρδίαν τοῦ καθενὸς καὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἡξεύρῃ ὅλα τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὁ δῆθεν ἐνάρκτος, καθὼς ἐνομίζετο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πολὺ πιθανὸν νὰ ᾔητο ὑποκριτὴς· διότι δὲν εἶναι σπάνιον πρᾶγμα οἱ νομιζόμενοι καλοὶ νὰ εἶναι πονηρότεροι ἢ πᾶσι τοῖς ἄλλοις. Τί λοιπὸν κρίνεις τὸν Θεόν, διότι τάχα ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὁ δίκαιος, ἀφοῦ ποῖος εἶναι δίκαιος καὶ ποῖος ὄχι, μόνος ὁ Πλάστης μας ἡξεύρει, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οὔτε δορὰ ἀρνίον ἡμπορεῖ νὰ κρύψῃ τὸν λύκον, οὔτε ἀσθένωμα ἐξωτερικὸν τὸν ἔσω τοῦ τάφου μολυσμόν; Τοιουτοτρόπως ὁ ὑποκριτὴς δὲν ἔπεσε διὰ τοῦ πειρασμοῦ, θιότι πεσμένος ἦτο ἀπὸ πρῖν, νὰ εὐλογῶμεν δὲ χρεωστοῦμεν τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, ἥτις ἔκαμε νὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ προσωπεῖον καὶ νὰ ξεσκεπασθῇ.

Ἡ πτώσις τοῦ υπερηφάνου

Ἄλλ' ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι πειρασθεὶς ἔπεσεν ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ᾔητο ὑποκριτὴς, εἶχε δὲ πραγματικὰς ἀρετάς. Σὺ ὁ κρίνων τὸν Θεὸν ἡξεύρεις ἀράγε ἂν αὐτὸς ἔσπερεῖτο τὴν χάριν καὶ τὴν κορωνίδα δαμα τῶν ἀρετῶν, τὴν ταπεινοφροσύνην; Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ πίπτουν διὰ πειρασμῶν οἱ ἀλαζόνες καὶ ἐγώϊστοι ἐνάρκτοι, διὰ νὰ μάθουν, ὅτι τὰς ὑπαρχούσας ἀρετάς τῶν ἐχρεώστων ὄχι εἰς τὴν ἰδικὴν τῶν δυνάμιν, ἀλλ' εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ οὐδὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι καλύτερον εἶναι νὰ ἐπαιρῶμεθα διὰ τὰς ἀρετάς μας παρὰ νὰ ταπεινοφρονῶμεν ἐν τῇ πτώσει μας. Ὁ λέγων τοῦτο ἀγνοεῖ τῆς ἀλαζονείας τὴν ζημίαν καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τὸ κέρδος. Ἀρετὴ ἀλαζονευομένη διόλου δὲν εἶναι ἀρετὴ. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶναι, γρήγορα θὰ ἐμπέσῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπώλειαν. Διότι ὁ εὐτυχὼν ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ του, ἐὰν δὲν πάθῃ τίποτε δεινόν, ποτὲ δὲν θὰ αἰσθανθῇ τὴν παρανομίαν του, ἀλλὰ καὶ θὰ αὐξήσῃ τὴν κακίαν του καὶ θ' ἀποθάνῃ ἔρημος ἀπὸ ἀρετῆν πραγματικὴν καὶ σφύζουσαν· ἐνθ' ἀπεναντίας, ἂν τῷ ἐπέλθῃ πτώσις φανερά, ἔχῃ δὲ νοῦν, καὶ δὲν εἶναι ὅλως διόλου τυφλωμένος ἀπὸ τὴν υπερηφάνειαν, θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ θὰ μάθῃ νὰ μετριοφρονῇ· ὥστε οὔτε ἐδῶ ἔχομεν δίκαιον ἐπικρίνοντες τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ σκανδαλιζόμενοι ἐξ ὧν ἐπιτρέπει νὰ γίνωνται.

Ἡ πτώσις τοῦ κενοδόξου

Ποῦ ἀκόμη ἡξεύρεις, ἂν ὁ ὑπὸ σὲ νομιζόμενος ἐνάρκτος, διὰ τὸν πειρασμόν καὶ τὴν πτῶσιν τοῦ ὁποῦ αἰτιάσαι τὸν Θεόν, ποῦ ἡξεύρεις ἂν αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος κενοδόξος; Ἡ δὲ κενοδοξία, καθὼς ἀνεμὸς ὀρηκτικὸς, ἐκδιώκει μὲ τὸ φύσημά της ὅλους τῆς ἀρετῆς τοὺς θησαυροὺς, καὶ κενώνει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα ἐσυνάξε μὲ πολλοὺς ἰδρώτας καὶ κόπους. Διότι εἶναι πολλοί, οἱ ὅποιοι φαίνονται, ὅτι ὑπομένουν πολλὰ διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ πράγματι ὑπομένουν, δὲν τὸ κάμνουν ἡμῶς πρὸς τὸν Θεόν ἀποβλέποντες, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων ὑπόληψιν καὶ τιμὴν. Καὶ διὰ τοῦτο ἀφίονται νὰ περιπέσουν εἰς πειρασμόν, διὰ νὰ στεργθῶν τὴν ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὑπόληψιν, ὁ ἔρως τῆς ὁποίας τοὺς ἔκαμε τίποτε νὰ μὴ κερδίσουν ἀπὸ τοὺς ἀγωνίας των, μαθόντες δέ, ὅτι ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι διαρκεστέρα ἀπὸ ἄνθος χόρτου, νὰ προσέχωσι τοῦ λοιποῦ μόνον εἰς τὸν Θεόν, καὶ χάριν αὐτοῦ ὅλα νὰ ἐνεργῶσι.

Καὶ ἄλλοι δὲ πρὸς τοῦτοις, εἶναι λόγοι, εἰς ἡμᾶς μὲν ἀφανεῖς, εἰς δὲ τὸν Θεόν γνωστοί, διὰ τοὺς ὁποῖους πειραζόμεθα καὶ εἰς δοκιμασίας καὶ συμφορὰς περιπίπτομεν. Καὶ μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη ὅλα κρεπόντως κάμνει καὶ πρὸς τὸ συμφέρον μας, καὶ ὅταν γνωρίζωμεν τοὺς λόγους τῆς ἐνεργείας της, καὶ ὅταν τοὺς ἀγνοῦμεν, τοῦτο δὲ κάμνωμεν ἂντι νὰ δυσανασχετῶμεν διὰ τὰ γινόμενα, ἄς εὐχαριστῶμεν. Διότι τοῦτο ἀριόζει εἰς ὑπηρέτας εὐγνώμονας.

Φίλε μου, γνωρίζεις διατί ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν τελειώνεις, δὲν κάμνει εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ εἰς τοὺς ἄλλους;

Εἶναι διότι δὲν ἔχει γίνῃ μὲ φαιδρότητα, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι ἔχασε τὸ χρῶμά της. Ἡ χαρούμενη καρδιὰ κατὰ τὴν ἐργασίαν μας, προσδίδει εἰς αὐτὴν κάποιαν στιλπνότητα, ἡ ὁποία θέλγει τὰ ὅμματα τῶν ἄλλων προλαμβάνει ἀπὸ τοῦ νὰ πληγωθῇ ἡ φιλοτιμία ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἡμποροῦν ἐξ ἴσου καλὰ νὰ ἐκτελέσουν τὰ καθήκοντά τους.

Ὅταν ἔχω ἁμαρτήσῃ, ἔγραφεν ἕνας χριστιανὸς αἰσθάνομαι ὅτι θὰ τιμωρήθῃ καὶ, ὥς νὰ ἡμποροῦσα νὰ κρυφθῶ ἀπὸ τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ, συγκεντροῦμαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου καὶ προσεύχωμαι - προσεύχομαι... ὅταν δὲ ἡ τιμωρία δὲν ἐπέλθῃ, γίνομαι πάλιν ἀδιάθετος.

Ἡ τιμωρία ὁμοιάζει μὲ λίθον, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ νὰ μὲ κατασυντρίψῃ· ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον τὸν ἀναχαιτίζει...

Ὡ! Πῶς ἡμποροῦν νὰ ζῶσιν ἐν γαλήνῃ, ὅσοι οὐδέποτε προσεύχονται!

Ἄββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Ἀπῆλθον κάποτε πρὸς ἓνα παλαιὸν γέροντα καλὸν καὶ ἐνάρετον, ὅστις μὲ ἡγάπα πολὺ καὶ ἦτο μὲν ἰδιώτης τὸν λόγον ἀλλ' εἰς τὴν γνῶσιν πεφωτισμένος, καὶ θαυθὺς εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐλάλει πάντοτε, ὅσα ἐχορηγοῦντο εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Δὲν ἐξήρχετο οὗτος συχνάκις ἐκ τοῦ καλλίου, ἐκτὸς ὅταν ἀπῆρχετο εἰς τὰς ἀγρυπνίας, ἀλλ' ἐπρόσεχε πάντοτε εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἠσύχαζε. Εὐπὸν ποτε πρὸς τοῦτον τὸν γέροντα· πάτερ, μοὶ λέγει ὁ λογισμὸς νὰ ὑπάγω τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας, καὶ καθί-
σας ἐκεῖ νὰ φάγω πρωτῆ, ἵνα μὲ ἴδῃ πᾶς ὁ εἰσερχόμε-
νος καὶ ἐξερχόμενος καὶ μὲ κατακρονήσῃ. Πρὸς ταῦτα μοὶ ἀπεκρίθη ὁ γέρων οὕτω· τέκνον, ὑπάρχει γεγραμ-
μένον, ὅτι ὅστις σκαδαλίζει τὸν πλησίον αὐτοῦ, δὲν θέλει ἴδῃ τὸ φῶς· ἐπειδὴ οὐδεὶς σὲ γνωρίζει εἰς τοῦ-
τον τὸν τόπον, οὔτε ἡξεύρουσιν οἱ ἄνθρωποι τὴν πο-
λιτείαν σου. θέλουσι λέγει, ὅτι οἱ μοναχοὶ τρώγουσιν ἀπὸ πρωτῆ καὶ μάλιστα οἱ ἐγκαθ' ἑαυτοὺς εὐρισκόμενοι ἀρχά-
ριοι ἀδελφοί, οἵτινες εἶναι ἀσθενεῖς τὸν λογισμὸν, καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔχουσι πρὸς σὲ πίστιν, καὶ ὠφελοῦνται παρὰ σοῦ, ὅταν σὲ ἴδωσι νὰ πράττῃς τοῦ-
το, θέλουσι ἐλαφθῇ. Τοῦτο ἐποιοῦν οἱ παλαιοὶ πατέ-
ρες, ἐπειδὴ ἐπραττον πολλὰς θαυματουργίας, καὶ εἶ-
χον πολλὴν τιμὴν καὶ μέγα ὄνομα· ἵνα ἀτιμασθῶσι λοιπὸν, καὶ ἀποκρύψωσι τὴν δόξαν τῆς ἑαυτῶν πολι-
τείας, καὶ ἀποφυγῶσι τὰς αἰτίας τῆς υπερηφανείας, ἐπραττον τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ σὺ πόθεν ἀναγκάζῃ νὰ πράξῃς τοιοῦτόν τι; ἢ δὲν ἡξεύρεις, ὅτι εἰς ἐκάστην πολιτείαν ὑπάρχει τάξις καὶ καιρὸς; σὺ τοιαύτην ὑψη-
λὴν πολιτείαν δὲν ἔχεις εἰσέτι, οὔτε τοιοῦτον μέγα ὄνομα· διότι πολιτεύεσαι ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοί, καὶ ἐὰν πράξῃς τοιοῦτόν τι, οὔτε τὸν ἑαυτὸν σου ὠφελεῖς, καὶ ἄλλους θέλεις βλάψαι· καθότι αὕτη ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι εἰς πάντας ὠφέλιμος, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς

τελείους καὶ μεγάλους, τῶν ὁποίων ἐνεκρώθησαν αἱ αἰσθήσεις, εἰς δὲ τοὺς μεσαίους καὶ ἀρχαρίους εἶναι ἐπιζήμιος· διότι οὗτοι χρειάζονται εἰσέτι πολλὴν πα-
ραφυλακὴν καὶ ὑποταγὴν τῶν αἰσθήσεων· οἱ δὲ γέ-
ροντες ἐπέρασαν τὸν καιρὸν τῆς παραφυλακῆς, καὶ καθ' ὅλα, ὅταν θέλωσιν, ὠφελοῦνται ἐπειδὴ οἱ ἀπει-
ροι πραγματευοῦνται εἰς τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις προ-
ξενοῦσι μεγάλας ζημίας εἰς ἑαυτούς, εἰς δὲ τὰς μι-
κράς προσδεύουσι ταχέως. Καὶ πάλιν ὡς προεῖπον, εἰς πᾶν πρᾶγμα ὑπάρχει τάξις, καὶ εἰς πᾶσαν διαγωγὴν καὶ πολιτείαν ἐγνωσμένος καιρὸς, καὶ ὅστις πρὸ τοῦ τοιοῦτου καιροῦ ἄρχεται τὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐτοῦ, αὐτὸς ἐκτός, ὅτι δὲν κερδαίνει τι, προσεῖναι καὶ διπλα-
σίαν θλάβῃ εἰς ἑαυτόν. Ἐάν, ὦ τέκνον, ἐπιθυμῇς τὸ τοιοῦτον ἔργον, ὑπόμενον κάλλιον μετὰ χαρᾶς τὴν οἰ-
κονομικῶς ἐπερχομένην σοι ἀκούσιον ἀτιμίαν, καὶ μὴ ταραχθῇς ποσὺς, μὴτε μυσήσῃς τὸν ἀτιμιάζοντά σε. Οὕτω μὲ συνεβόλευσε.

Καὶ ἄλλοτε συνωμίλησα μετὰ τοῦ εὐφροῦς ἐκείνου καὶ σοφωτάτου γέροντος, ὅστις ἐγεύθη τοῦ φυτοῦ τῆς ζωῆς διὰ τοῦ ψυχικοῦ αὐτοῦ ἰδρώτος ἐξ ἀρχῆς τῆς νεότητος ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ γήρατος αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ μὲ ἐδίδασκε πολλὰ περὶ ἀρετῆς, ἐπὶ τέλους μοὶ εἶπεν οὕτω.

Πᾶσα προσευχή, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν κοπιᾷζει τὸ σῶμα, καὶ δὲν στενοχωρεῖται ἡ καρδιά, λογίζεται ὡς ἔκτρομα, ἐπειδὴ χωρὶς ψυχῆν εἶναι ἡ τοιαύτη προ-
σευχή· καὶ πάλιν μοὶ εἶπε· μετὰ φιλονεικίου ἀνθρώ-
που, ὅστις θέλει νὰ στηρίξῃ τὸν ἑαυτοῦ λόγον, καὶ εἶ-
ναι πονηρὸς εἰς τὴν διάνοιαν καὶ ἀναιδέης κατὰ τὰς αἰσθήσεις, μὴτε νὰ δώσῃς μὴτε νὰ λάβῃς παντελῶς, ἵνα μὴ ἀπαιμακρινθῇ ἀπὸ σοῦ ἡ καθαρότης, τὴν ὁ-
ποίαν ἀπέκτησάς μετὰ πολλοῦ κόπου, καὶ πληρωθῇ ἡ καρδιά σου ἀπὸ σκότος καὶ ταραχῆν.

Οἰκοδομητικὴ στήλη

Κάποιος Μοναχός, ποῦ διεκρίνετο διὰ τὸν θερμὸν ζήλον του, ἔγινε μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα, περ-
νώντας ὅλους τοὺς βαθμοὺς, ἀ ρ χ ι ε π ί σ κ ο π ο ς.

Ἐνας ἄλλος εὐσεβὴς Μοναχός, γράφοντάς του κά-
ποτε μιὰ ἐπιστολή, ἄρχισε ὡς ἑξῆς: «Πρὸς τὸν ἀδελφὸ Νικαδόημο, Μοναχὸ φλογερό, Ἱερέα θερμὸ, Ἐπίσκοπο χλιαρό, Ἀρχιεπίσκοπο φυχρότατο...».

Τὰ ἀξιώματα πολλὰς φορὲς κάνουν τὸν ἄνθρωπο λιγότερο ἀξιο.

«Ἐδφρόσυνα πράγματα εἶναι ἓνα λειβάδι ἢ ἓνας κή-
πος, ἀλλὰ πολὺ πιὸ εὐφρόσυνο εἶναι τὸ διάβασμα τῶν θείων Γραφῶν. Διότι ἐκεῖ μὲν ὑπάρχουν ἄνθη, ποὺ μα-
ραίνονται, ἐδῶ δὲ νοήματα ἀφθάρτα. Ἐκεῖ πνέει ὁ ζέ-
φυρος, ἐνῶ ἐδῶ ἡ αὖρα τοῦ πνεύματος. Ἐκεῖ ἀγκά-
θια γιὰ φράχτες, ἐδῶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ ἀσφάλ-
εια. Ἐκεῖ ἱεζιζήτεια φάλλον, ἐδῶ κελαιθεῖν οἱ προ-
φῆται. Ἐκεῖ ἡ τέρψις ἀπὸ τοῦ ἐλπίει κανεῖς, ἐδῶ ὠ-
φέλεια ἀπὸ τῆς ἀνάγνωσις. Ὁ κήπος εἶναι σ' ἓνα τό-
πο. Οἱ Γραφεῖς εἶναι πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης. Ὁ κή-
πος μεταβάλλει ὅψιν ἰσνάλογα μὲ τὶς ἐποχές, ἐνῶ αἱ

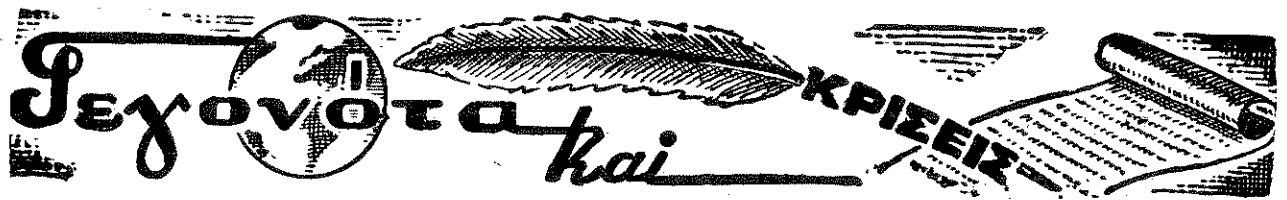
Γραφεῖς καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι εἶναι πλούσιες σὲ φύλλα, καταφόρτες ἀπὸ καρπῶς».

Προετοιμασία

«Μέλλοντες νὰ προσέλθετε στὴ φρικτὴ καὶ θεία τράπεζα καὶ ἱερὴ μυσταγωγία, νὰ προσέλθετε μὲ φό-
βο καὶ τρόμο, μὲ καθαρὴ συνειδήση μὲ νηστεία καὶ προσευχή, χωρὶς θάρρος, χωρὶς διαγκωνισμό, χωρὶς νὰ σπρώχνετε τὸν πλησίον σας. Διότι αὐτὸ εἶναι δέγγραμμα ἐσχάτης ἀφροσύνης καὶ ἀπιστίας.

»Βάλε στὸ νοῦ σου, ἄνθρωπε, ποῖα θυσιὰ μέλλει ν' ἀγγιξῇς, σὲ ποῖα τράπεζα πρόκειται νὰ πλησιάσῃς. Θυμήσου ὅτι, ἐνῶ εἶσαι γῆ καὶ σποδός, μεταλαμβάνεις σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ. Ἐνῶ εἶσαι πηλὸς, θὰ δε-
χθῇς μέσα σου τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν».

Περπατώντας σὲ μιὰ ἀμμουδιά ἐσκυῖθα καὶ πῆρα ἓνα χαλικάκι. Μοῦ ἄρεσε, διότι ἦτο λεῖο καὶ στρογ-
γυλὸ σὰν βόλος. Ἐὰν εἶχε γλῶσσα νὰ μου πῇ πῶς ἔγινε ἔτσι στρογγυλὸ καὶ λεῖο θὰ μοῦλεγε: «Μὲ ἐκὺ-

Ἐκλεκταὶ ἐκδόσεις

Συνιστάμεν ἐκτίμως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας», βίβλους ἀποκηρυχθεῖσάς τὰ ἐξαιρετικῶς πνευματικῶς περιεχομένου διδάλια :

1) «Ὁ δὴ γὰρ Ζωὴς» τοῦ Προηγούμενου Συμβουλίου Φιλοθεΐτου καὶ 2) «Πλάτυτέρας» τοῦ Μοναχοῦ Ἀθανασίου Παναγιώτου.

Θεομὴ συγχωρηθῆναι ἀνέχουν εἰς τοὺς ὡς ἄνω Ἀγιορείτας Πατέρας, οἵτινες κατώουν ἐν συγγαφαῖς πρὸς ὄφελος πνευματικῶν τῶν πιστῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 24 Ἰουνίου ἐορτήν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου πανηγυρίζουν αἱ ὁμόνυμοι Ἱεραὶ Μοναὶ 1) Λουτρακίου καὶ 2) Κουβαρά - Ἀττικῆς.

Τὴν 29 Ἰουνίου ἐορτήν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ Δάφνης Ἀθηνῶν καὶ Π. Κοκκανίας - Πειραιῶς, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 1ην Ἰουλίου ἐορτήν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνυμοι Ἱεροὶ Ναοί, Ἐλευσίνος καὶ Αἰγίνης δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 5 Ἰουλίου ἡμέραν Τρίτην, ἐορτήν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνικοῦ πανηγυρίζει ἡ ὁμόνομος Ἱερά Μονὴ τοῦ Σεβ. Γεροντίου, δι' Ἀρχιερατικῆς ἀκολουπίας.

λυσαν ἐδῶ τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ. Χρόνια τίθηρα δὲν ἔχω οὔτε μὴ στιγμὴν ἡσυχίας : τὰ νερά μὲ στριφογυρίζουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μὲ κτυποῦν καὶ μὲ τρίβουν ἐπάνω σὲ ἄλλες πέτρες. Ἐτράφηξα πολλὰ γιὰ τὰ γίνοι, ὅπως μὲ βλέπεις, χωρὶς προσεχόες, στοργικὰ καὶ ἁπλοῦς».

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Θεός, γιὰ τὰ διορθῶσιν καὶ ἐξομαλίσιν τὸν χαρακτήρα τῶν τέκνων Του.

Ἄς ἐμπιστευθῶμε τὸν ἑαυτὸν μας στὰ σοφὰ Του χέρια, καὶ σιγὰ - σιγὰ θὰ χάσωμε τὶς ἀνωμαλίες τοῦ χαρακτῆρος μας, τὶς ἀκρότητες, τὶς κακίες μας, καὶ θὰ Τοῦ μοιάζουμε ὅλο καὶ περισσότερο.

Θεραπευτήριον εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀναρρωτήριον πνευματικόν. Μέσα σὸ ὅποιον φωτίζεται ὁ νοῦς μας ἀπὸ τὸ φῶς τῶν Γραφῶν. Ἐνισχύεται ἡ ψυχorroαγοῦσα καρδιά μας ἀπὸ τὴν θυσίαν τοῦ Σταυροῦ. Ἀναγεννᾶται ἡ θέλησίς μας ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Μὲ μερικοὺς ἥμως ἐκκλησιαζομένους δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Αὐτοὶ μπροστὰ σὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μένουν ἀπαθεῖς σάν ἕνα μαῦρο κάρβουνο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δίπλα τους ἀπορροφοῦν — σάν ἀκτινοβόλο διαμάντι — ἀπλῶστα τὴν ἀκτινοβολία τῆς χάριτος, γιὰ τὰ τὴν σκαρπίζουν ἐν συνεχείᾳ ὁλόγυρά τους μὲ φαιδροὺς λαμπυρισμούς.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1967
Ἀριθ. Πρωτ. 272

Πρὸς

Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος κ. Αὐξέντιον.

Ἐνταῦθα

Διὰ τὴν εὐγενῆ προσφορὰν σας εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν σημασιολύχτων περιοχῶν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
ΚΩΝ. ΚΟΛΛΙΑΣ

ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ

Πολλὰ λέγονται καὶ συζητοῦνται κατ' αὐτὰς περὶ τῆς πολυθρύλτου ἐνώσεως τῶν 2 Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ πρὸς τί πάσαι αἱ ζημιώσεις, συναντήσεις, περιπτώξεις, οἱ διάλογοι ἀγάπης μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτοι ἐμμένουν εἰς τὰς πλάνας καὶ αἰρετικὰς δοξασίας των; πρὸς τί τοσαύτη σπουδὴ πρὸς τὴν ἑνωσιν, ἐνῶ οὐδεμία ὑποχώρησις γίνεται ἐκ μέρους των καὶ ἐπιθυμία ὑποταγῆς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ἣν ἐκπροσωπεῖ ἡ Μία, Ἁγία, Ὁρθόδοξος κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησία; ἑνωσιν πάντες ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλ' ὑπὸ ποίους ὅρους; ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων Παπικῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μίαν τοιαύτην ἑνωσιν θὰ εὐλογῆσιν καὶ ὁ Οὐρανὸς καὶ θὰ ἐορτάσῃ πάσα φυγὴ πιστοῦ, ἑνωσιν, ἥτις θὰ ἀποτελέσῃ ἐπαλήθευσιν τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «καὶ γενήσεται μία πόμνη, εἰς Ποιμὴν» καὶ ἐπίσης πραγμάτωσιν τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἁγίας καρδίας τοῦ Ἰησοῦ «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν».

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γεροντίου ἐχειροτονήθη εἰς τὸν Ἱερὸν Νάον Ἀγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης (Πειραιῶς) ὁ ἀρχιδιάκονος Παῖσιος Λουλουργᾶς εἰς ἱερομόναχον τὴν 1ην Ἰουνίου ἐ.ε. Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.